

PROLOG

Savannah probudil zvuk kapajícího kohoutku, který k ní doléhal odkudsi seshora. Byla omámená, v ústech měla nepříjemně sucho. Nemohla si hned vzpomenout, kde je, a ani pohled do husté tmy kolem jí příliš nepomohl.

Zadek ji brněl od tvrdé židle, na které podle všeho seděla. Pokusila se poposednout. Když zjistila, že se nemůže ani hnout, zamračila se. Prsty se jí chvěly, vědomí měla zamžené. Cítila se jako pod vlivem drog, odpoutaná od vlastního těla, proplovající prostorem a pozorující sama sebe z výšky.

S rostoucími obavami se zhluboka nadechla, a když jí do plic pronikl zatuchlý sklepní vzduch páchnoucí vlhkou zeminou, sevřelo se jí srdce úzkostí. Konečně si vybavila, kde je. Čtyřicetikilová činka, kterou měla přivázanou ke kotníkům, ji podle všeho už několik týdnů poutala k téhle židli. Byla uvězněná v neproniknutelné tmě sklepení a potácela se mezi děsivými sny a studenou zatuchlou realitou.

Od doby, kdy byla naposledy vzhůru, se ale přece jen něco změnilo. Pleť na obličejí ji pálila jako po chemickém peelingu.

Savannah se dotkla prstem tváře ve snaze prozkoumat popálená místa a sykla bolestí.

Se zaťatými zuby si zlehka přešla přes obličej, aby prozkoumala míru poškození. Vnímala neznámé rýhy táhnoucí se přes studené tváře, čelo i bradu. Pevně semkla rty a roztrášeným prstem sledovala čerstvé linie, aby vyzkoumala, co se jí stalo. V duchu si představovala svou pleť jako

povrch vzdáleného liduprázdného měsíce, zbrázděného hlubokými kaňony a krátery.

Ruka jí klesla zpátky do klína právě ve chvíli, kdy v dálce bouchly dveře. Hluk přicházel ze stejného směru, odkud se ozýval zvuk kapajícího kohoutku. Někdo ztěžka našlapoval na schody, vzápětí se s hlasitým zaskřípáním otevřely dveře do sklepa, jako by staré panty bránily nezvanému narušiteli ve vstupu.

„Co se mi stalo s obličejem?“ vypravila ze sebe Savannah, když dveře znovu zaklaply. Překvapilo ji, jak slabě a ochraptěle zněl její hlas. Osoba, která vešla dovnitř, ji ignorovala, místo toho si s něčím pohrávala, podle cinkání a šustění by řekla, že si přinesla v igelitové tašce nějaké náčiní. „Já vás nevidím,“ zašeptala najednou Savannah vyděšeně. „Je tu světlo? Nic nevidím! Musela jsem oslepnout!“

„Já vím.“ Hluboký rezonující hlas ozývající se z opačné strany místnosti Savannah připomínal zvuk motorové sekačky.

„Taky mám strašnou žízeň,“ dodala Savannah zlomeně. Měla tak okoralé rty, že byla ze sebe sotva schopná vypravit slova.

Nějaké předměty klaply o desku stolu. Vnímala cinkání kovu. A taky šustění, které identifikovala jako igelitový pytel. Prostorem se neslo těžké oddechování.

„Mohla bych prosím dostat něco k pití?“ zasténala vyčerpaně.

Nikdo si jí nevšímal. Slyšela kovové cvakání. V potrubí nad její hlavou to zabublalo. Bylo to poprvé, co se tu někdo zdržel déle, než aby jí jen hodil do náruče láhev s vodou nebo nějaké jídlo. Aspoň poprvé, co jí paměť sahala. Připadalo jí, že má vzpomínky pohřbené hluboko na dně studny. Při každém pokusu některou z nich vylovit však vytáhla jen prázdné vědro.

„Jsi úplně při smyslech? Probrala ses?“ ozval se konečně znovu temně zabarvený hlas.

„Asi... ano.“

Slyšela, jak z igelitového pytle vyndává nějaké náradí a pokládá ho na desku stolu. Zmocnil se jí pocit, jako by ji v zátylku sevřela ledová dlaň. Typický zvuk, kdy se kov dotýká kovu. Že by revolver?

„Chcete mě zabít?“

„Ano.“

Savannah překvapilo, že nic necítí – ani strach, ani úlevu. Jako kdyby si právě přečetla poznámku pod čarou ve svém vlastním příběhu, který se tu odvíjí už několik týdnů... nebo snad měsíců?

„Dneska?“

„Během krátké chvíle.“

„Co mám s obličejem?“

Žádná odpověď. Zasunula se o pár milimetrů hlouběji do vlhké dřevěné židle, kterou pod sebou pomalu přestávala vnímat. Už dávno se vzdala naděje, že by s činkou na noze unikla. Prostorem se neslo mumlání, kterému Savannah nerozuměla, jen cítila na rozedraných tvářích něčí teplý dech. Zoufale se snažila vzpomenout, jak ta osoba vypadá, nebyla si však jistá, jestli jí vůbec kdy pohlédla do tváře.

„Fajn.“

Cizí hlas se neznatelně zachvěl očekáváním. Dosud byl vždy neosobní, chladný a věcný. *Tady je voda. Tady je jídlo.* Dnes zněl téměř nervózně.

„Potřebuju, aby sis pozorně vyslechla moje instrukce. Jestli se nebuděš soustředit, všechno tím pokaziš.“

Savannah si přejela jazykem přes horní ret, tak ztvrdlý, až si jazyk odřela do krve.

Další vzrušené oddychování. Dech, který vnímala, nebyl nepříjemný. Voněl po skořicové žvýkačce.

„Podařilo se mi najít tvou sestru.“

Savannah cítila, jak se jí poprvé po neuvěřitelně dlouhé době rozběhlo srdce jako o závod.

„Nemám sestru.“ Vnímala, jak se jí po tomto marném pokusu o lež vyschlé hrdlo rozechvělo.

„Jmenuje se Greta. Bydlí na Manhattanu. U křižovatky mezi Osmdesátou šestou ulicí a Amsterdam Avenue. Pracuje jako finanční analytička pro jednu velkou banku a má doma německého ovčáka.“

Savannah nedokázala potlačit zasténání. Pocit absolutní bezmoci, který cítila v prvních dnech svého uvěznění, když ještě nerezignova-

la na svůj osud, se znovu vrátil. Zvedla ruku a mrštila s ní do prostoru v marné snaze neviditelnou osobu uhodit do tváře nebo ji aspoň chytit za klopou, místo toho jen naprázdno promáchlá vzduchem.

„Neubližujte jí, prosím,“ zaškemrala.

„Ani se jí nedotknu, pokud mě poslechněš. Souhlasíš s tím, že se budeš řídit mými pokyny?“

Savannah se zhluboka nadechla. „Ano.“

„Přísaháš, že uděláš přesně to, co ti řeknu?“

Savannah sklopila hlavu. „Ano. Přísahám.“

„Dobrá.“

Vnímala kousek od sebe šouravé kroky, vzápětí se znovu ozvalo zašustění igelitu. Následovalo vlhké zamlaskání rtů kousek od jejího ucha a tichý šepot.

„Když člověk umře, jeho duše okamžitě opustí tělo. Stane se tak obvykle ve chvíli, kdy se zastaví jeho srdce. V jednom okamžiku tu je a v následujícím už ne. S tebou to bude jiné, Savannah.“

Poprvé v sklepním prostoru zaznělo její jméno. Zvedl se jí žaludek. Poslední slabika zůstala na moment viset v zatuchlém vzduchu. Znovu ucítila na tváři teplý dech, zrychlený, jako by jí do ucha funěl pes, který se těší na procházku. Kohoutek v dálce nepřestával kapat.

„Proč to bude jiné?“ promluvila po chvíli.

„Kvůli tomuhle.“

Studená dlaň zničehonic přejela přes jizvy na jejím obličejí. Téměř laskyplně sledovala linky kolem jejích očí táhnoucí se až k bradě. „Myslím si, že u tebe dojde ke zdržení... nejméně o tři až pět minut.“

Savannah cítila, jak jsou její rty suché a horké.

„Já vám nerozumím.“

„Chci se dozvědět, kam odcházíme po smrti. Zemřeš, ale zůstaneš svázaná s tímhle světem, budeš k němu fyzicky připoutaná. Myslím, že se nám to podaří jen na pár minut, ale to by mělo pro náš účel bohatě stačit.“

„Pro jaký účel?“ vypravila ze sebe Savannah a uvědomovala si, jak nepřirozeně ochraptělý má hlas.